

U izjavi Redža Bihorca (1931) Zaječiče-Sjenica se kaže:

Ovom prilikom pri zdravoj svesti i čistom razumu ja Bihorac Redžo izjavljujem: Da dana 31.01.1994 g. oko 18h je došao Mile Nedić sa još dvojicom policajaca, čija mi imena nisu poznata, kod moje kuće u selo Zaječiče i tražili mi kratku devetku „pištolj“-automasku pušku. Srpsku pušku. S obzirom da je oružje koje su tražili od mene nisam posedovao, pa im isto i nisam mogao dati, dobio sam naredbu od Mila Nedića da odmah pođem sa njima u stanicu milicije u Sjenicu, što sam ja i protiv svoje volje morao da prihvatim. Kada sam došao u SUP. Mile Nedić je naredio izvesnom Ivici Babiću da me odvede u salu stanice, čija namena meni baš precizno nije poznata, ali ovom prilikom je koristila za premlaćivanje mene lično a pretpostavljam i ostalih građana koji su doživeli istu ili sličnu sudbinu kao i ja. Kada sam ušao u salu sa policajcom Ivicom Babićem, on je tražio od mene da dam oružje navedeno na predhodnoj strani izjave. Kada sam ja odgovorijo da to nemam, on mi je naredio da pružim ruke, što sam i uradio, on je počeo da me šiba po rukama pendrekom tako snažno da bi to bilo neizdrživo za mladog čoveka a kamoli za mene u ovim godinama. Potom me je vratio u kancelariju kod Mile Nedića, a on me je udario pesnicom u stomak, tražeći isto naoružanje. Ja sam odgovorio da to ja ne posedujem, a on me je pitao šta onda imaš: Imam pištolj: „Tetejac“. Mile Nedić me dovezo sa policiskim autom kući i ja sam im predo oružje koje sam posedovo. U narednom periodu sam bio pozivat još nekoliko puta u SUP Sjenica, a onda mi je naređeno da se javim u SUP u Novom Pazaru. Kad sam se javio u SUP u Novi Pazar bio sam maltretiran od strane izvesnog Karlečića čije ime mi nije poznato. Rekao mi je da će me prebit i da jedina mogućnost da se izvučem je da mu popišem sve ljude za koje ja navodno znam da poseduju oružje. Ja to normalno nisam prihvatio, jer mi nije bilo poznato da li ko poseduje oružje ili ne. Karlečić me ponovo poslao kod Mila Nedića kome se ja nisam odmah javio već sam išao kod nadležnih organa u Beograd a tek onda kod Mila Nedića. Dali zbog njihovog uticaja, što ja pretpostavljam, ili zbog nekih drugih činjenica nisam više maltretiran. Ovom izjavom bi želeo da zamolim odbor za ljudska prava i slobodu građana da pokrene postupak protiv lica koja su vršila torturu nad nama građanima. Svedoke imam da sam privođen, a prilikom torture normalno je da svedocima prisustvo nije bilo dozvoljeno (strogo zabranjeno)